

Rol in Netflix-hit groot avontuur voor tweeling

Dankzij een impulsieve actie van hun moeder spelen Tjeerd en Joost Inia (8) uit Leeuwarden in de razend populaire Netflix-thriller-serie *De Eetclub*. Verder dan de tweede aflevering mag de tweeling zelf niet kijken.

WIEBEREN ELVERDINK

In een Leeuwarder buurthuis, niet ver van de wijk waar Tjeerd en Joost Inia (8) wonen, staat zaterdagavond Netflix op. Om precies te zijn: de fonkelnieuwe, maar nu al razend populaire drama-serie *De Eetclub*.
Meinou Inia-Travaille, de moeder van de eeneiige tweeling uit groep 5 van IKC Maria Louise, huurde het gebouwtje speciaal af, om er met vrienden en buurtgenoten de eerste twee afleveringen te bekijken. Een trotse, feestelijke aangelegenheid wordt dat. Immers: Tjeerd en Joost spelen erin.
De eerste twee afleveringen. Meer mogen de jongens zelf voorlopig ook niet zien. De deze week verschenen zevendelige serie, gebaseerd op de gelijknamige thriller van Saskia Noort, is niet per se voor kinderen bestemd. Niet voor niets geeft de kijkwijzer een adviesleeftijd van 16 jaar aan.
In *De Eetclub* draait het om de vriendschap tussen vier stellen in het welgestelde Bergen aan Zee, een verbond dat al gauw meer toxisch dan gezellig blijkt. Intriges, seks, drugs, geweld. Dat werk.
In de eerste scène waarin we Tjeerd en Joost zien (in de serie heten ze Thomas en Ties de Jager), staat personage Karen, gespeeld door Loes Haverkort, in prikkelend doorweekt wit hemdje in de keuken.

Tjeerd, schouderophalend, maar met een besmuikt lachje: „Dat heb je nu een keer bij sommige films.”
Mama Meinou had geen idee, toen ze haar jongens een jaar geleden opgaf voor de audities, nadat ze daar via een tweelingenpagina op Facebook lucht van had gekregen. „Der stie allinnich: tweeling gezocht voor Nederlandse dramaserie.” Niet dat haar knullen acteervaring of -ambities hadden, maar Tjeerd en Joost zijn expressief, stoer en niet op hun mondje gevallen.
Toen de jongens hoorden van de impulsieve actie van hun moeder, volgde na de eerste verbazing al gauw enthousiasme. De eerste auditie, in Utrecht, rolden ze glansrijk door en na een tweede sessie in Amsterdam hadden ze de rol.
Wat volgde, zeggen Tjeerd en

Joost in koor (de eerste is een dikke minuut ouder dan de tweede en gaat daar ook prat op), was „een groot avontuur”. Zeventien draaidagen maakten ze mee, een filmproces dat ze op uiteenlopende plaatsen bracht, van Bergen aan Zee tot België.
In gezelschap van de acteurs met wie ze in de serie een gezin vormen (vader Simon wordt gespeeld door Matthijs van de Sande Bakhuyzen, moeder Patricia door Charlie Chen

‘Stiest derfan te sjen. It is echt in hiel grutte produksje’

Dagelet), gingen ze speciaal een dagje naar de Johan Cruijff Arena in Amsterdam, om te *bonden* en elkaar beter te leren kennen. Meinou: „Stiest derfan te sjen. It is echt in hiel grutte produksje.”
Al het werk voor *De Eetclub* trok een wissel op het gezin Inia, geeft moeder Meinou toe. „Wy binne ûndernimmers, myn man Daniël en ik, en de opnames wiene meast op skoalledagen. It wie in hiel geregeld, mar wy ha it oprêden.”
Wat hielp, is dat de jongens zo genoten. Er spelen meer kinderen in de thrillerreeks en dat schiep een band. Bovendien: ze waren altijd samen. Als het moest, was Tjeerd er voor Joost en andersom. Zo werkt dat bij tweelingbroers, ook op een filmset, omringd door onbekenden.
Vorige week was officiële premië-

re en donderdag kon het grote publiek *De Eetclub* voor het eerst zien. Ogenblikkelijk reikte de serie naar de top van trending Netflix-series: reeksen die op dat moment het meest gestreamd worden.
Moeder Meinou is inmiddels al vier onstuimige afleveringen ver. Van de scènes waarin de jongens voorkomen, noteert ze de tijd, zodat ze die Tjeerd en Joost kan voorschotelen, apart van de grotemensenscènes eromheen. Ooit zal de tweeling oud genoeg zijn voor het hele pakket.
En nu? Smaakt hun debuut op televisie naar meer? „Ik denk van wel”, zegt Joost. De mannen, actief bij LAC Frisia, wilden altijd profvoetballer worden. Nog steeds eigenlijk, maar er is sinds *De Eetclub* een carrièreoptie bij gekomen: die van acteur.

Tjeerd (links) en Joost uit Leeuwarden spelen in de nieuwe Netflix-hit ‘De Eetclub’. FOTO: ILVA STOELWINDER

Waadhoeke wist van risico bij gunning opvanglocatie

RICHARD DE BOER

FRANEKER Gemeente Waadhoeke nam bewust een risico door de opvanglocatie Frisiabrug in Franeker zonder openbare aanbesteding te laten realiseren, verhuren en exploiteren door zijn adviesbureau.
Dat blijkt uit onderzoek van de LC, op basis van honderden documenten, verkregen via de Wet open overheid.
Uit intern e-mailverkeer blijkt dat ambtenaren zelf geen onderbouwing konden vinden voor de keuze om Bureau Schmidt uit Leeuwarden als ‘enige serieuze gegadigde’ aan te wijzen – een vereiste onder de zogeheten Didam-regels voor het vestigen van rechten op

gemeentegrond. ‘We gaan nu over tot publicatie, met dien verstande dat we te maken hebben met een groot risico’, schrijft een ambtenaar begin juli 2025 aan collega’s. De gemeente staat dan op het punt om voor het eerst openbaar te maken dat zij BS Wonen, een zusterbedrijf van Bureau Schmidt, het recht wil geven om op gemeentegrond woonunits te plaatsen en te exploiteren – ruim twee maanden nadat de opvangal in gebruik is genomen.
Waadhoeke stond in 2024 onder grote druk om snel meer opvangplekken voor Oekraïense ontheemden te realiseren. Bureau Schmidt, dat de gemeente al adviseerde op basis van een raamovereenkomst, groeide uit tot ontwerper, (mede-)aansteder en uiteindelijk ver-

huurder en exploitant van de locatie Frisiabrug – voor een periode van maximaal tien jaar. Die dubbelrol zorgde binnen de gemeente voor verwoede discussies, en later ook bij ondernemers die zich gepasseerd voelden.
Waadhoeke zegt tegen de LC dat de gemeente op basis van vooraf opgestelde, objectieve criteria ervan overtuigd was dat alleen Bureau Schmidt de locatie op tijd kon realiseren, dankzij de snelheid waarmee het bureau de noodzakelijke nutsvoorzieningen kon regelen.
Hoogleraar aanbestedingsrecht Pieter Kuypers noemt de dubbelrol problematisch: „Het is aan de gemeente om belangenverstrengeling te voorkomen. Het aanbeste-

Dubbelrol van adviesbureau zorgde destijds al voor discussies
dingsrecht verzet zich tegen de situatie waarin een partij aan twee kanten van de tafel zit, enerzijds als adviseur, anderzijds als aanbieder van de oplossing.” Bovendien had de gemeente haar voornemen hoe dan ook vooraf moeten publiceren, zegt Kuypers – niet, zoals hier gebeurde, achteraf.
Vooral de rol van de toenmalige projectleider ligt onder een ver-

grootglas. Hij werkte nauw samen met Bureau Schmidt-directeur Rold Schmidt, en over zijn functioneren rezen intern herhaaldelijk vragen. Hij verliet de gemeente in 2025 en werkt sindsdien voor Bureau Schmidt. Hij ging ook in dienst bij de gemeente Tytsjerksteradiel als projectleider, waar hij het bureau exclusief uitnodigde voor presentaties over woningbouwprojecten.
Tytsjerksteradiel zegt niet te hebben geweten dat hij in loondienst was bij Bureau Schmidt. Op de vraag of dit tot belangenverstrengeling heeft geleid, gaat de gemeente niet in. Wel wordt zijn dienstverband deze maand beëindigd.
Lees de volledige reconstructie in bijlage sneon&snein

Gemeenten laten zich bij complexe opgaven graag bijstaan door externe bureaus. Maar wat gebeurt er als één vast bureau bij een opvangproject van Oekraïense vluchtelingen bijna alle rollen vervult en de gemeentelijke projectleider er vervolgens gaat werken? In Waadhoeke ontstond precies die situatie. Een zweem van belangenverstrengeling bleef hangen.

RICHARD DE BOER
 FOTO'S HOGE NOORDEN/JACOB VAN ESSEN

‘Zorgen over projectleiding Oekraïense ontheemden’. Met deze onderwerptitel wordt op dinsdag 1 oktober 2024, kort na het middaguur, een interne mail verstuurd binnen de ambtelijke organisatie van de gemeente Waadhoeke.

Een jurist en een inkoopadviseur schrijven hun leidinggevenden dat ze zich zorgen maken over de manier waarop nieuwe opvanglocaties tot stand komen. Een van hen is amper een maand bij het complexe dossier betrokken, maar wat ze zien is voor beiden genoeg reden om alarm te slaan.

Bij het ene opvangproject wordt ‘geen logisch proces’ gevolgd, schrijven ze, en bij het andere project lijken bewust paden te worden gekozen om een tijdrovende aanbestedingsprocedure te vermijden. De projectleider die dit alles moet bewaken, blijkt volgens hen onvoldoende op de hoogte van zijn eigen taken. Ze hebben hem daar ‘meermaals’ op moeten wijzen.

Het is bovendien niet de eerste waarschuwing. Eerder al zijn de punten bij een leidinggevende aangekaart, schrijven de twee. ‘Wij zien een aantal risico’s, waarbij wij de indruk hebben dat de verantwoordelijken niet op de hoogte zijn’. De hoop is dat er ‘passend kan worden bijgestuurd’.

‘FRIESLAND IS KLEIN’

Maar op dat moment is de trein al gaan rijden. Nog geen half jaar later, op 1 maart 2025, moeten bijna driehonderd Oekraïen-

“Ik ben ondernemer, maar denk graag met de klant mee

se vluchtelingen worden opgevangen op twee nieuwe locaties aan de rand van Franeker, aan weerszijden van het Van Harinxmakanaal.

Precies twee weken na de interne alarmeringsmail maakt toenmalig burgemeester Marga Waanders het collegebesluit over de opvang bekend aan de gemeenteraad. De pers wordt geïnformeerd, en voor omwonenden volgt een voorlichtingsavond.

Vragen over het ontbreken van een aanbesteding, en de rol van de projectleider daarbij, blijven het project echter achtervolgen – tot ver na oplevering. De *Leeuwarder Courant* ontvangt verschillende meldingen van betrokkenen, van wie de identiteit bij de redactie bekend is. Uit voorzichtigheid – want ‘Friesland is klein’ – doen zij dat op voorwaarde van anonimiteit.

Aan de hand van stukken verkregen door een beroep op de Wet open overheid (Woo) reconstrueerde deze krant wat zich achter de schermen afspeelde. Uit dit onderzoek blijkt niet alleen dat bij op-

vanglocatie Frisiabrug de aanbestedingsregels op creatieve wijze lijken te zijn omzeild, maar ook dat er intern vragen rezen over het handelen van de nu 69-jarige projectleider.

In september 2025 stapte hij over naar Bureau Schmidt in Leeuwarden – het adviesbureau dat in dit dossier een opvallend grote rol speelt. Inmiddels werkt hij daarnaast voor een andere Friese gemeente, waar hij de achterstand in de huisvesting van statushouders moet inlopen. Ook daar komt Bureau Schmidt opnieuw in beeld.

ONDER HOGE DRUK

Terug naar het begin. Sinds de Russische inval van februari 2022 worstelen Nederlandse gemeenten met de opvang van Oekraïners, bovenop hun taken rond asielzoekers en statushouders. Ook Waadhoeke staat onder druk.

In het voorjaar van 2024 bepaalt het kabinet dat er per 1 januari 2025 in totaal 120.000 gemeentelijke opvangplekken voor Oekraïners moeten zijn gerealiseerd. Daarvan moet Waadhoeke 479 plekken voor zijn rekening nemen.

Op dat moment heeft de gemeente zo’n 260 tijdelijke plekken, verspreid over 10 kleine locaties – van een voormalig pension in Minnertsga en een verbouwde boerderij in Herbaijum tot een passagiersschip aan de kade in Franeker. De helft van de opgave moet dus nog worden gerealiseerd, en snel.

Om deze klus te klaren, is een man van stal gehaald die jarenlang teamleider was van het gebiedsteam van Waadhoeke. Hij was officieel al sinds oktober 2023 met pensioen, maar vanwege de aanhoudende opvangcrisis huurt de gemeente hem als tijdelijk projectleider in, aan het hoofd van een interne projectgroep. Zijn taak: opvanglocaties vinden en realiseren.

Bij die zoektocht wordt ook Bureau Schmidt ingeschakeld. Het advies- en ingenieursbureau, waarmee Waadhoeke al jaren samenwerkt bij projecten in de openbare ruimte, krijgt een rol bij het voorbereiden van opvanglocaties.

AANTREKKELIJK

Een kansrijke optie lijkt aanvankelijk recreatiepark Bloemketerp in Franeker,

Opvang van Oekraïners aan het Van Harinxmakanaal bij Franeker.

Geen reden tot uitsluiting

Waadhoeke zegt tegen de *LC* dat zij op basis van vooraf opgestelde, objectieve criteria ervan overtuigd was dat alleen Bureau Schmidt opvanglocatie Frisiabrug binnen de gewenste termijn kon realiseren. Doorslaggevend was volgens het college vooral de snelheid waarmee het bureau de noodzakelijke nutsvoorzieningen kon regelen. Daarom zag het geen reden Schmidt vanwege zijn eerdere betrokkenheid uit te sluiten. Een openbare selectieprocedure vond de gemeente evenmin nodig. Dat zich bij de publicatie van het voorgenomen opstalrecht in juli 2025 geen andere gegadigden meldden, bevestigde volgens het college dat er geen andere partij was die de locatie op tijd kon realiseren. Hoogleraar aanbestedingsrecht Pieter Kuypers (Radboud Universiteit Nijmegen) zet daar vraagtekens bij. Het aanbestedingsrecht verzet zich volgens hem tegen een constructie waarbij een partij eerst de gemeente adviseert en vervolgens zelf de oplossing aanbiedt en uitvoert. Zo’n publicatie, of het nu gaat om een aanbesteding of om de Didamregels, moet altijd vooraf gebeuren: „Anders is die sowieso zinloos. Hoe kun je weten dat niemand anders het kan, als je het pas achteraf publiceert?” De gemeente had bovendien moeten beoordelen of de eerdere betrokkenheid van Schmidt een belangenconflict opleverde. „Gelijke behandeling is een kernwaarde in het aanbestedingsrecht.”

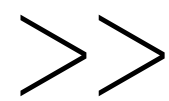
waarvan eigenaar Piet Homminga al langer af wil – en waar al zo’n twintig Oekraïners tijdelijk worden ondergebracht in vakantiehuisjes. De gemeente onderhandelt met hem over aankoop van het hele park, waar zij ook nieuwbouwpennen heeft voor twee nieuwe scholen. Maar Homminga bedenkt zich op het laatste moment en gaat in zee met een vastgoedondernemer uit Harlingen, die niet alleen de grond, maar ook zijn recreatiebedrijven wil overnemen. Die ondernemer biedt namens Homminga de gemeente aan om twee percelen op het park geschikt te maken voor de opvang van zo’n tachtig Oekraïners. Voor de gemeente een aantrekkelijke optie: wegen, riolering en aansluitingen liggen er al grotendeels. Bureau Schmidt tekent het plan voor de twee percelen op Bloemketerp uit en overlegt met de Harlinger vastgoedondernemer, die alvast chalets reserveert bij een leverancier. Maar begin mei komt plots een afzegging. In een kort mailtje laat de projectleider weten dat Waadhoeke ‘voorlopig niet ingaat’ op het aanbod. Een onderbouwing ontbreekt. Intussen komt het terrein bij meubelfa-

briek Oostwoud in beeld, aan het Van Harinxmakanaal, waar projectontwikkelaar Akkerman Investgroup meer dan honderd ontheemden en statushouders kan huisvesten. Dankzij de fabriekscapaciteit is er ruim voldoende stroom voorhanden – een belangrijk pluspunt in een regio met acute netcongestie. Bureau Schmidt onderzoekt daarnaast een ander terrein waar ruimte is voor tientallen chalets: het voormalige azcterrein aan het Filosofenpad, aan de westkant van Franeker. Op deze gemeentegrond rust wel een pachtrecht, maar Schmidt kent de pachter en verwacht dat die na het rooizeizoen kan stoppen. **VEEL SNELLER** In de loop van de zomer komt daar nog een optie bij: Frisiabrug, aan de overkant van het Van Harinxmakanaal. Dat is een agrarisch perceel van de gemeente, naast bedrijventerrein De Kie. In een vergelijking van verschillende locaties – een zogeheten ‘multicriteria analyse’ – komt Frisiabrug begin september als beste uit de bus. Onder meer de bereikbaarheid en het draagvlak bij omwonenden scoren goed. De projectgroep besluit de haalbaar-

De opvanglocatie Frisiabrug in Franeker.

heid verder te laten onderzoeken en Schmidt werkt het plan uit. Uiteindelijk worden hier 46 woonunits gepland, voor 188 personen. Dankzij contacten met Liander kan Schmidt de stroomaansluiting bovendien veel sneller regelen dan de gebruikelijke wachttijd van jaren. Begin september nemen de zaken een vaart. De projectleider schrijft dat hij groen licht heeft van burgemeester Waanders en wethouder Kees Arendz. Hij zegt zelfs een intern overleg met de projectgroep af voor een belangrijke afspraak met Akkerman – en van wethouder Arendz heeft hij het signaal om ook door te gaan met Frisiabrug. Bureau Schmidt dringt bij de gemeente aan op een bouwteamovereenkomst – een samenwerkingscontract om sneller te kunnen bouwen. Dat stuit op weerstand van juristen: alleen al het bouwrijp maken van het terrein komt boven de aanbestedingsdrempel van een ton uit en moet bij meerdere partijen worden aangevraagd. ‘Maar dat is juist *part of the deal* met Bureau Schmidt’, mailt de projectleider ter verdediging, ‘om snel te kunnen schakelen en geen ingewikkelde tijdrovende aanbestedingsprocedures te hoeven doen. En ons als gemeente te ontzorgen’. Een collega reageert fel: ‘Het kan niet zo zijn dat we een constructie verzinnen om onder aanbestedingswetgeving uit te komen. Dat is onrechtmatig’. Van die bouwteamovereenkomst komt het uiteindelijk niet: Bureau Schmidt organiseert de aanbesteding voor het bouw- en woonrijp maken, en wordt vervolgens zelf opdrachtgever van de gekozen aannemer – onder eigen risico. Intussen ontstaat het plan dat Schmidt zelf de woningen gaat realiseren. Directeur Roald Schmidt zegt daarover dat hij dat tijdens de gesprekken over de krappe tijdsplanning zelf aandroeg: „Ik ben ondernemer, maar denk graag met de klant mee. Als ik zie dat iets kan en ikzelf daar-

in een rol kan spelen, dan breng ik dat ook ter sprake. Zo is dat hier ook gegaan.”

BIJZONDERE ROUTE

Voor de realisatie en verhuur wordt BS Wonen ingezet, een vennootschap die Roald Schmidt eind oktober binnen zijn holding opricht.

Om dit zonder aanbesteding mogelijk te maken, kiezen de partijen een bijzondere route. Woonunits die een gemeente huurt, moeten boven een bepaalde waarde Europees worden aanbesteed – tenzij ze als onroerend worden bestempeld, want de huur van vastgoed is daarvan vrijgesteld. De 46 units op Frisiabrug worden daarom duurzaam aan de grond verankerd: geen tijdelijke chalets meer, maar onroerend goed, conform bouwbesluit.

Om dat te kunnen doen, moet BS Wonen wel een recht van opstal krijgen: daarmee kan het de woonunits op gemeentegrond plaatsen, terwijl die eigendom van BS Wonen blijven. Dat brengt weer een andere verplichting met zich mee, die pas maanden later, en niet zonder gedoe, wordt nagekomen.

Eind oktober trekt een medewerker van de afdeling grondzaken aan de bel. De gemeente heeft met Bureau Schmidt immers alleen een overeenkomst voor advies. Hoe kan het bureau dan ineens exploitant worden? De ambtenaar wijst op het Didam-arrest, dat in zo’n geval een openbare selectieprocedure vereist. Hoe is Bureau Schmidt eigenlijk zo nauw bij dit project betrokken geraakt?

Ook voor een andere collega is dit ‘totaal nieuwe informatie’. ‘In principe zou elke ondernemer wel woningen willen verhuren aan de gemeente, zeker met dergelijke financiële zekerheden’. De eigenaar van Bloemketerp blijkt het park bovendien alsnog aan de gemeente te willen verkopen.

9056 EURO PER DAG

Maar de gemeente zit, in eigen woorden, ‘in een rijdende trein die al flink op koers is’. Op 9 oktober 2024 is het huurcontract met Akkerman getekend voor 27 chalets op Oostwoud (voor maximaal vijf jaar), en op 17 december volgt het contract met BS Wonen voor Frisiabrug: huurprijs 9056 euro per dag.

Het contract met BS Wonen krijgt een lange looptijd: verlengbaar tot maximaal tien jaar – langer dan de rijksvergoedingen voor opvang van Oekraïners zelf garandeert. Mocht opvang binnen die tien jaar niet meer nodig zijn, dan kunnen de woningen volgens een bestuurlijke memo voor ‘andere doelgroepen’ worden ingezet.

Frisiabrug: een modern chaletdorpje met 46 huisjes, een kantine, een wasserette en een beheerderskantoor.

Met het oog op het verloop van dit risicovolle proces ontstaan bij ons wel enkele vraagtekens

De gemeenteraad stelt 1,5 miljoen euro krediet beschikbaar voor de voorbereiding van Oostwoud en 1,8 miljoen voor Frisiabrug, geld dat naar verwachting grotendeels uit Den Haag terugkomt.

Als de gemeente ondertussen Bloemketerp toch nog koopt voor 4 miljoen euro, vraagt CDA-raadslid Rien Venema in december 2024 of de opvang niet alsnog daarheen kan. „Nee, dat giet net gebeuren”, antwoordt wethouder Arendz. „Frisiabrug ha wy nedich en moatte wy brûke.”

De schep is dan al in de grond. Onder hoge tijdsdruk worden riolering, wegen en funderingen aangelegd. In Heerenveen worden de woonunits gefabriceerd. Ak-

kerman haalt de deadline van 1 maart 2025, Schmidt een maand later – terwijl het beloofde opstalrecht, waarmee Schmidt het recht krijgt om vastgoed op gemeentegrond te exploiteren, dan nog altijd niet geregeld is.

De opvanglocatie wordt intussen opgeleverd als een modern chaletdorpje, omheind aan de kanaalkant, met 46 grijsgetinte huisjes, een kantine, een wasserette en een beheerderskantoor.

GROOT RISICO

Pas maanden later, na een trage taxatie en gesteggel over de vergoeding, komt het opstalrecht rond. Vlak daarvoor doorzoeken twee collega’s het dossier van de projectleider vanwege ‘aanwijzingen van een mogelijke integriteitsschending’. Aanleiding is de acceptatie door de projectleider van een etentje op 9 januari 2025 met Schmidt, kort nadat die de huurovereenkomst had getekend. ‘Ook bij inhuur verwacht je een professionele vervulling van je functie’, merkt een van hen op.

Nergens wordt een onderbouwing gevonden voor de keuze om de exploitatie aan Bureau Schmidt te gunnen op basis van vooraf vastgestelde, objectieve criteria. Wel duiken er mails op waarin de projectleider eerst met Roald Schmidt afstemt voordat hij met de eigen organisatie communiceert. Schmidt lijkt zelfs mee te schrijven aan mails van de projectleider.

De onderbouwing die wél wordt gevonden, dateert van november 2024 – nadat de keuze voor Schmidt al is gemaakt. De projectleider vraagt Schmidt zelf om een opsomming te maken. Die noemt onder meer de regionale ervaring van het bureau, de goede contacten en korte lijnen, betrouwbaarheid en het vermogen snel te schakelen. De tekst wordt vervolgens vrijwel ongewijzigd overgenomen.

‘Met het oog op het verloop van dit

risicovolle proces ontstaan bij ons wel enkele vraagtekens’, mailt een van de betrokken ambtenaren. De gemeente besluit toch door te gaan. ‘We gaan dan nu over tot publicatie, met dien verstande dat we wel te maken hebben met een groot risico’.

REURING

Op 10 juli 2025 publiceert de gemeente het voornemen om het opstalrecht te vestigen, ruim twee maanden nadat de opvanglocatie al in gebruik is genomen.

De gemeente stelt dat er, zoals de Didam-regels vereisen, op grond van objectieve criteria ‘maar één serieuze gegadigde’ is voor het opstalrecht. Het afgelopen jaar zou de gemeente door ‘diverse partijen uit de markt’ zijn benaderd, maar geen van hen – behalve Bureau Schmidt – zou in staat zijn geweest de locatie op tijd op te leveren. Wie zich toch als gegadigde beschouwt, moet binnen twintig dagen een kort geding aanspannen bij de rechtbank.

Dat veroorzaakt reuring. De vastgoedondernemer uit Harlingen, wiens aanbod voor Bloemketerp een jaar eerder werd afgewezen, gaat los in een bericht op LinkedIn. Hij suggereert dat de projectleider en Roald Schmidt de constructie samen hebben bedacht. Volgens de Harlinger had de exploitatie waarvoor het opstalrecht wordt verleend openbaar aanbesteed moeten worden: ‘Dan heeft ook elke ondernemer een eerlijke kans’.

Hij mailt de gemeente, dreigt met een kort geding en een melding bij het Bureau Integriteit Nederlandse Gemeenten. Intern wordt koortsachtig overlegd, ook met Schmidt en diens advocaat, over hoe

‘Het was echt topsport’

Bureau Schmidt uit Leeuwarden is een advies- en ingenieursbureau dat voor veel overheden werkt. Directeur Roald Schmidt is daarnaast als ondernemer betrokken bij vastgoedprojecten. Opvanglocatie Frisiabrug was „anders dan onze normale opdrachten”, zegt hij. Behalve betrokkenheid van Bureau Schmidt ontstond volgens hem „de mogelijkheid dat ik ook zelf een rol kon spelen in de realisatie van de woningen”. Schmidt noemt de totstandkoming ‘echt topsport’: een bijna onmogelijke planning die alle betrokkenen voortdurend liet schakelen. „Ik zag mijn rol als onderdeel van het team dat dit voor elkaar moest krijgen.” Dat betekende volgens hem ook dat hij teksten en onderbouwingen voor de gemeente aanleverde, ook bij de voorbereiding van besluiten. „Dat zie ik als onderdeel van mijn adviesrol. Wat de gemeente ermee deed en besloot, was aan de gemeente. Er zat een brede projectgroep omheen, en uiteindelijk een bestuur dat besliste.”

Dat er naast zijn adviesrol nog een tweede rol bijkwam als exploitant noemt hij ‘bijzonder’, maar die twee hield hij naar eigen zeggen gescheiden: de contracten met BS Wonen liepen buiten de projectgroep om, rechtstreeks via juridische zaken van de gemeente.

‘Onberispelijke integriteit’

De voormalige projectleider bij Waadhoeke, nu werkzaam bij de gemeente Tytsjerksteradiel, zegt dat hij het project Frisiabrug coördineerde en voorstellen vanuit de projectgroep naar het bestuur bracht, maar de formele besluiten over contracten en de gekozen constructie lagen volgens hem bij managers, college en raad. Hij zegt dat er intern wel vragen zijn gesteld over zijn handelen, maar dat naar zijn weten nooit een formeel integriteitsonderzoek is ingesteld en geen integriteitsschending is vastgesteld. Dat wordt bevestigd door de gemeente Waadhoeke. Hij noemt zijn integriteit ‘onberispelijk’ en zegt zijn werkzaamheden voor Waadhoeke altijd transparant en naar eer en geweten te hebben uitgevoerd. Over zijn overstap naar Bureau Schmidt zegt hij dat hij al in april 2025 had besloten zijn tijdelijke contract bij Waadhoeke niet te verlengen. In juli vroeg Roald Schmidt hem voor een nieuw project bij SC Cambuur.

“

We hebben het als raad laten lopen, we hadden daar de vingers achter moeten hebben

de keuze bij een eventuele procedure moet worden verdedigd.

Ook een ander vastgoedbedrijf, actief in de asielopvang, vraagt inzage in het dossier om te beoordelen of het zelf gegaagde is. Opnieuw druk overleg, ditmaal over welke stukken er prijsgegeven moeten worden. Beide partijen laten het uiteindelijk erbij zitten.

Een kort geding komt er niet, maar de deal is wel gespreksstof in ondernemerskringen. VVD-raadslid Teun de Jong wordt er informeel op aangesproken: waarom is dit nooit aanbesteed, waarom geen marktconsultatie? „Of dat volgens de regels van de kunst gebeurd is, en of iedereen evenveel kansen heeft gehad, daar kun je vraagtekens bij stellen”, zegt De Jong achteraf. „Dat hebben we als raad laten lopen, we hadden daar de vingers achter moeten hebben.”

TWIJFELS OVER INTEGRITEIT

Binnen het gemeentehuis loopt de kwestie veel hoger op. Op 23 juli wil een ambtenaar om tafel over de twijfels rond de integriteit van de projectleider. Er wordt een evaluatiegesprek ingepland in augustus 2025, dezelfde maand dat het tijdelijke contract van de projectleider afloopt.

Hij blijkt rechtstreeks over te stappen naar Bureau Schmidt, waar de directeur hem heeft gevraagd mee te werken aan een nieuw miljoenenproject: de ontwikkeling van het trainingscomplex voor SC Cambuur op sportpark De Magere Weide in Leeuwarden. Op 1 september, een dag na zijn afscheid van Waadhoeke, begint hij daar voor één dag in de week.

December 2025. De projectleider is inmiddels vier maanden weg bij de gemeente en staat op de medewerkerspagina van Bureau Schmidt vermeld. Bij Waadhoeke willen ambtenaren de oud-

projectleider alsnog confronteren met vragen over zijn werkrelatie met Schmidt. Is er ooit een bredere marktverkenning geweest voor Frisiabrug? En dat etentje, van 9 januari – ter gelegenheid waarvan vond dat plaats?

In een schriftelijke reactie noemt de oud-projectleider het schandelijk dat hem na vier maanden uit dienst nog deze ‘suggestieve vragen’ gesteld worden. Hij was nooit alleen verantwoordelijk, schrijft hij: er was een projectgroep, er waren go-/no-gomomenten waarop burgemeester en wethouder zelf beslisten. Echt concreet wordt hij alleen over het etentje – dat vond plaats met meerdere organisaties en collega’s: ‘Dit is door mijzelf betaald, georganiseerd en heb er goed van gegeten’.

Intern klinkt twijfel of de antwoorden veel verder helpen. ‘Wordt in januari vervolgd.’ De gemeente Waadhoeke ziet echter geen aanleiding voor een nader integriteitsonderzoek of maatregelen.

VERKENNENDE FASE

Inmiddels is de voormalige projectleider met een nieuw project bezig. Naast zijn werk bij Bureau Schmidt is hij sinds enkele maanden in dienst bij de gemeente Tytsjerksteradiel, als regisseur nieuwko-

mers bij een urgente woningbouwopgave.

De gemeente zoekt daarvoor een opdrachtnemer met kennis van goedkope, projectmatige woningbouw. Op zijn voorpraak heeft Bureau Schmidt in mei en augustus al als enige externe partij aan tafel gezeten.

De woordvoerder van de gemeente Tytsjerksteradiel laat de LC weten dat het vooralsnog om een verkennende fase gaat, dat ook andere bureaus zullen worden uitgenodigd en dat er daarna een regulier aanbestedingstraject volgt. De gemeente meldt daarnaast dat de regisseur nieuwkomers sinds maart voor de gemeente werkt, en sinds 1 juni in dienst is.

Tytsjerksteradiel zegt te hebben geweten van andere opdrachten en nevenfuncties van de man, maar niet dat hij in loondienst is bij Bureau Schmidt. Op de vragen over de mogelijke schijn van belangenverstrengeling gaat de gemeente verder niet in, wel meldt zij dat zijn tijdelijke contract eind deze maand van rechtswege eindigt.

Op het gemeentehuis van Waadhoeke in Franeke willen ambtenaren de oud-projectleider alsnog confronteren met vragen over zijn werkrelatie met Bureau Schmidt.